

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

navrhovatelů: a) **Politická strana Hnutí FAIR PLAY**,
Štrossova 1063, 530 03 Pardubice
b) **Volební strana NAŠE PARDUBICE – „Nechme město rozkvést“**,
zastoupená zmocněnkyní J. F.,
bytem Š. 1063, P.

za účasti:

1. Magistrát města Pardubic, Pernštýnské nám. 1, 530 21 Pardubice
2. volební strana ANO 2011,
zastoupená zmocněncem R. J., P. 1483,.
3. volební strana Občanská demokratická strana,
zastoupená zmocněncem J. Š., Ú. 109, Ch. III
4. volební strana Česká pirátská strana,
zastoupená zmocněncem J. J., N Š. 1177, Ch. IV
5. volební strana Pardubáci společně: Pardubáci, Patrioti, STAN,
zastoupená zmocněnkyní K. H., D. 758, S., P.
6. volební strana Koalice pro Pardubice,
zastoupená zmocněncem O. M., K. 61, S.
7. volební strana Sdružení pro Pardubice,
zastoupená zmocněnkyní M. H., N. Z. 25, N. J., P.
8. volební strana Česká strana sociálně demokratická a nestraníci pro Pardubice,
zastoupená zmocněnkyní A. Š., P. 85, P.
9. volební strana Komunistická strana Čech a Moravy,
zastoupená zmocněnkyní I. P., K B. 617, Z. P., P.,

o návrhu na vyslovení neplatnosti hlasování do Zastupitelstva města Pardubice,

takto:

- I. Návrh **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Navrhovatelé se včas podaným návrhem ze dne 18. 10. 2018 domáhali vydání rozhodnutí soudu o neplatnosti hlasování voleb konaných ve dnech 5. a 6. 10. 2018 do Zastupitelstva města Pardubice. Návrh odůvodnili následujícím způsobem.
2. Předně uvedli, že k získání volebních mandátů chybělo volební straně NAŠE PARDUBICE – „Nechme město rozkvést“ (dále jen „volební strana NAŠE PARDUBICE“

anebo „zmíněná volební strana“) na získání dvou mandátů 632 - 666 hlasů, když zmíněná volební strana získala ve volbách do Zastupitelstva města Pardubice 4,93 % hlasů. K tomu uvedli úvahu o tom, že *„Každý volič měl 39 hlasů, tak je pouhým vydělením možné zjistit, že VS chybělo k dosažení hranice 5 % asi 17 voličů, kteří by zaškrtnuli celou, výše uvedenou, VS.“* Návrh podali *„Z důvodu, že jsme si jistí, že díky pochybení na straně členů volebních komisí byly naše hlasy buď zneplatněny, nebo byly chybně započteny jiným volebním stranám.“* V další části návrhu pak uvedli tvrzení o porušení volebního zákona ve vztahu k jednotlivým volebním okrskům. K volebnímu okrsku 1001 citovali údajnou výpověď *„svědkyně H. Ch.“*, členky okrskové volební komise 1001, která uvedla informace o přítomnosti cizího člověka ve volební místnosti po ukončení hlasování a dále podezření o tom, že jeden člen volební komise v době sčítání hlasů vedl telefonický rozhovor, tím podle názoru navrhovatelů došlo k porušení § 40 odst. 1, § 39 a § 36 zákona č. 491/2011 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o volbách do zastupitelstev obcí“ nebo jen „zákon o volbách“). Navrhovatele *„zaujalo“*, jak málo hlasů zmíněná volební strana dostala, navrhovatelé *„pátrali po příčinách“*, začali *„obcházet“* lidi, kteří volili zmíněnou volební stranu a ti podpisy pod čestné prohlášení potvrdili, že tuto volební stranu skutečně volili. Navrhovatelé uvedli, že pokud počtem zmíněných voličů, kteří podepsali čestné prohlášení, *„vynásobíme počet kandidátů naší kandidátní listiny, tak se dostáváme k číslu 507“* a navrhovatelé *„jednoduchým matematickým výpočtem“* zjistili, že by jejich procentuální zisk v tomto okrsku stoupl na hodnotu 4,65 % za předpokladu, že tyto nezapočtené hlasy jsou umístěny mezi neplatnými. Matematické propočty jsou podle navrhovatelů součástí návrhu v příloze č. 2, kde soud poznamenává, že příloha č. 2 k návrhu ve lhůtě pro podání volebních stížností přiložena nebyla. Podle názoru navrhovatelů tak počet hlasů pro jejich volební stranu měl být výrazně vyšší, než hovoří oficiální zdroje. Byl tedy dán důvod pro podání návrhu na neplatnost hlasování, když navrhovatelé uvedli, že podle jejich názoru byla *„naplněna podstata“* § 60 odst. 2 zákona o volbách. Ve vztahu k volebnímu okrsku č. 1011 argumentovali článkem, který se objevil na sociálních sítích Facebook na stránce *„Správný tým na radnici“*, který propagoval *„nezávislé uskupení Pardubice společně“*. K tomu navrhovatelé uvedli, že *„Bohužel víme z výpovědí voličů, že podle něho rozhodovali nejen někteří voliči, ale členové okrskových komisí, a to minimálně v okamžiku, kdy podávali rady voličům, jak mají správně postupovat při provádění volby.“* Dále odkázali na *„svědectví voliče J. Č.“* ze zmíněného okrsku, přičemž citovali jeho údajnou výpověď o tom, jak byl poučen o způsobu vyplnění hlasovacího lístku, tj. že byl nesprávně poučen s tím, že mu bylo údajně řečeno, že *„Má zaškrtnout stranu nebo si vybrat jednotlivé kandidáty... ptal jsem se, jestli mohu zaškrtnout stranu a další kandidáty v té samotné straně. Na to mi členové volební komise řekli, že to nesmím, že by to pak bylo neplatné.“* Tento údajný *„svědek“* pak dal hlas pouze Mgr. F. S. ze zmíněné volební strany, z čehož navrhovatelé vyvodili, že v důsledku zmíněného omylu, způsobeného nesprávným poučením volební komisí ve zmíněném volebním obvodu, mohlo dojít k dalším obdobným omylům, což se může týkat i dalších volebních okrsků a navrhovatelé dospěli k závěru, že je nutné přepočítat ve všech 92 volebních okrscích platné i neplatné hlasovací lístky. Ve vztahu k volebnímu okrsku 1017 navrhovatelé poukázali na *„problémy technického rázu“* popsané údajně zmocněnkyní zmíněné volební strany J. F., tj. že se nepodařilo spustit tiskárnu po uzavření volební místnosti a mohlo dojít k chybě použitím nevhodných sčítacích tiskopisů. Technické problémy tohoto charakteru pak podle navrhovatelů mohly být příčinou nesprávného sečtení hlasů i v dalších okrscích,

tedy navrhovatelé opětovně požadují přepočít hlasů ve všech 92 volebních okrscích. Ve vztahu k volebnímu okrsku č. 7002 citovali údajnou „svědeckou výpověď“ K. K., členky okrskové volební komise, která poukázala na nepozornost a rušivý průběh „zdržného průběhu sčítání hlasů“. Podle jejího názoru bylo vyřazeno 20 obálek, které podle jejího názoru obsahovaly jen jeden hlasovací lístek. Zároveň byly vyřazeny jako neplatné i ty hlasovací lístky, které byly „jen jemně poškozené“. V další části návrhu (bod 2) pak uvedli navrhovatelé své úvahy o příčinách skutečnosti, že nedosáhli zákonné hranice 5 %, a to ve vztahu k volebním okrskům 1001, 1007, 1008, 2004 a 5002, když „zde byla věnována stejná předvolební péče jako kdekoliv jinde“. Tyto nízké hodnoty pro volební stranu jsou „neodůvodnitelné“, navrhovatelé „si myslí“, že některé okrskové komise svou nedbalostí obálky špatně započítaly, čímž mohl být ovlivněn výsledek hlasování, je třeba „se zaměřit na komise, kde ke ztrátám obálek docházelo“. Navrhovatelé poukázali na „anomálie ve volebních výsledcích a vysoký rozptyl hodnot“, uvedli, že „vzhledem k náročnosti zpracování budou grafy a analýza doplněny později.“ Konečně v bodu 3 návrhu poukázali na „poškození naší VS a lídra kandidátky pomluvami“, poukázali na údajnou nezákonnost vedení volební kampaně ze strany politické strany hnutí ANO 2011, kdy jejich člen a poslanec Mgr. M. K. dne 24. 9. 2018 „lživě“ na facebookové stránce Naše Pardubice obvinil Mgr. F. S., lídra výše zmíněné volební strany z podvodu, když o něm napsal, že pracuje „načerno“ a pobírá sociální dávky od Úřadu práce. Tím podle názoru navrhovatelů jmenovaný poslanec volební strany ANO 2011 „jistě ovlivnil volební chování některých voličů“. V závěru návrhu pak navrhovatelé „apeluji“ na soud, aby soud provedl přepočít hlasů, poukázali opětovně na tvrzení, které uvedli již v návrhu, tedy že od hranice 5 % je dělilo 666 hlasů. V návrhu opětovně uvedli, že „žádáme, aby soud nařídil přepočít hlasů u voleb do Zastupitelstva města Pardubice, a to ve všech 92 volebních okrscích.“

3. Magistrát města Pardubic ve vyjádření k návrhu zejména zdůraznil, že neobdržel žádnou stížnost na organizačně technické zabezpečení voleb dle § 12 zákona o volbách, poukázal na skutečnost, že Magistrát města Pardubic participoval na personálním obsazení volebních komisí.
4. Předsedkyně okrskové volební komise ve volebním okrsku č. 1017 Bc. J. N. ve vyjádření k návrhu ze dne 5. 11. 2018 uvedla, že nefunkční toner v tiskárně neměl vliv na vyhodnocení hlasovacích lístků.
5. Předsedkyně okrskové volební komise ve volebním okrsku č. 1001 A. Z. ve vyjádření k návrhu ze dne 5. 11. 2018 uvedla, že sice „cizí pán vešel“ do uzavřené volební místnosti, ale že ji neprodleně opustil s tím, že byl předsedou poučen, že hlasování již v tu dobu bylo prohlášeno za ukončené a že člen volební komise sice opustil volební místnost, ale „byl okamžitě upozorněn a vrácen do volební místnosti“. K žádnému pochybení dle tohoto vyjádření nedošlo.
6. Předsedkyně okrskové volební komise ve volebním okrsku č. 1011 A. V. ve vyjádření k návrhu ze dne 6. 11. 2018 uvedla, že všichni členové volební komise zhlédli povinné video, „kde bylo vysvětleno jaký hlas je a není platný“. Uvedla, že ve volební místnosti byl vyvěšen i vzor hlasovacích lístků.
7. Předseda okrskové volební komise ve volebním okrsku č. 7002 T. H. ve svém vyjádření k návrhu uvedl, že k žádnému pochybení nedošlo.

8. Krajský soud v řízení podle ust. § 59 a násl. zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o volbách do zastupitelstev obcí“, nebo jen „zákon o volbách“) a podle ust. § 90 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), dospěl k následujícím závěrům:

Platná právní úprava za účelem soudní nápravy porušení volebního zákona stanoví tři právní prostředky, a to návrh na neplatnost voleb, návrh na neplatnost hlasování a návrh na neplatnost volby kandidáta (§ 60 zákona o volbách, § 90 odst. 1 s. ř. s.).

9. Návrhem na neplatnost hlasování je návrh poukazující na nezákonnost, kterou by bylo možné odstranit pouze opakovaným hlasováním, tj. opakovaným projevem vůle voličů ve volebních místnostech (srov. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2012, č. j. 50 A 22/2012-44, Sbírka rozhodnutí NSS č. 5/2003, č. 2818).
10. Účelem právní úpravy soudního přezkumu voleb rozhodně není, aby každé porušení volebního zákona nebo právního předpisu přímo souvisejícího či vázaného s volebním procesem (dále jen „volební zákon“) mělo automaticky za následek aplikaci zmíněných právních prostředků k nápravě všech případů porušení volebního zákona soudním rozhodnutím podle zmíněné právní úpravy. Při soudním přezkumu voleb je vždy třeba mít na paměti, že porušení volebního zákona při volbách do zastupitelstev obcí může mít za následek aplikaci některého z výše zmíněných právních prostředků jen tehdy, kdy porušením volebního zákona (a to skutečným a prokázaným, nikoliv v podobě pouhých pochybností, jak soud dál uvede) nebyla respektována skutečná a svobodná vůle voličů projevovaná ve volbách na základě jejich aktivního volebního práva, a to ve vztahu ke zvoleným kandidátům do zastupitelstva obce. Volby do zastupitelstev obcí jsou výsledkem uplatnění aktivního volebního práva jednotlivými voliči (článek 21 Listiny základních práv a svobod). Proto musí být prioritním hlediskem při přezkoumávání návrhu na neplatnost voleb soudem dodržení práva svobodné volby těch voličů, kteří toto právo uplatnili platným způsobem v řádných volbách.
11. Cílem soudního přezkumu voleb do obecních zastupitelstev proto není pouhé zjištění, zda byl porušen volební zákon, ale zda porušení volebního zákona nabylo takové intenzity, že mělo za následek buď přímé ovlivnění svobodné vůle voličů, anebo jeho důsledkem byl vznik rozporu mezi skutečně projevenou vůlí voličů ve volbách (tj. na základě provedeného hlasování) a skutečně zjištěnými a vyhlášenými výsledky voleb postupem upraveným dle příslušných ustanovení volebního zákona, a to vždy ve vztahu ke zvoleným kandidátům. V případě, že soud zjistí porušení volebního zákona zmíněné intenzity, pak k nápravě porušení volebního zákona dle platné právní úpravy je oprávněn soud aplikovat jen výše uvedené právní prostředky (tj. právní instituty), které zákon stanoví. Zároveň platí, že soud není vázán tím, že navrhovatel v návrhu uplatní některý z těchto právních prostředků, respektive uplatní všechny tři zároveň. Pro úspěšnost navrhovatele není rozhodné, zda a jakým způsobem určí v návrhu některý z uvedených právních prostředků. Podstatná jsou jeho skutková a právní tvrzení, tedy vlastní obsah návrhu. Pokud např. navrhovatel podá návrh na neplatnost hlasování, může soud dospět k závěru, že se ve skutečnosti jedná o návrh na neplatnost voleb apod. Je totiž nutné mít na paměti, že každý navrhovatel nemusí být veden snahou o dosažení již výše zmíněného cíle, ale může být motivován svým osobním zájmem, určitými negativními zkušenostmi

z průběhu voleb, vlastními dojmy či pocity, které mohou vyvolat jen pouhá podezření atd. Soud naopak při soudním přezkumu voleb nesmí minout výše zmíněný cíl soudního přezkumu. Právě proto mu přísluší právo korigovat způsob aplikace některého z výše zmíněných právních prostředků.

12. Zároveň je nutné konstatovat, že aby vůbec soud mohl hledat onen zmíněný cíl soudního přezkumu, musí k tomu mít připravenou odpovídající „startovní“ pozici. A tu je schopen vymezit pouze navrhovatel podáním zcela srozumitelného, jasného, nepochybného a kvalifikovaného návrhu, a to z hlediska jeho obsahu (tj. nikoliv způsobem volby některého z uvedených právních prostředků). Soud totiž není nějakým dalším volebním orgánem ve volebních věcech, či snad nějakým dalším státním orgánem pověřeným k všeobecnému dozoru nad volbami, jenž by byl povinen ex officio, nad rámec skutkových a právních tvrzení v návrhu, vyhledávat jednotlivá porušení volebního zákona a zjednávat nápravu. V každém případě se jedná o soudní přezkum voleb, kdy i v tomto soudním řízení platí zásada dispoziční, podle které je procesní iniciativa dána do rukou účastníků, nikoliv soudu. Je proto vždy v zájmu navrhovatele, aby již v návrhu, podaném v zákonné lhůtě, uvedl dostatek skutkových a právních tvrzení, tj. aby uvedl veškeré skutkové a právní důvody, na základě kterých si navrhovatel nejen sám laicky myslí, že došlo k porušení volebního zákona, ale jím uvedené skutkové a právní důvody musí být již samy o sobě schopny vyvolat úvahu soudu o závažném porušení volebního zákona zmíněné intenzity, přičemž pro úspěšnost návrhu nestačí uvést jen pouhá podezření či pochybnosti týkající se porušení volebního zákona. K tomu je nutné připomenout, že ve volebních věcech platí zásada koncentrace řízení, přičemž lhůta k podání návrhu se vztahuje nejen na návrh samotný, ale i na uvedení všech skutkových nebo právních důvodů týkajících se porušení volebního zákona (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 13. 12. 2004, sp. zn. Vol 13/2004 – uvedený judikát lze plně aplikovat i při volbách do zastupitelstev obcí, neboť má obecnou platnost). Jinými slovy, soud není povinen v případě pochybností či nejasností v návrhu za navrhovatele domýšlet jeho argumentaci, doplňovat ji, či vyzývat navrhovatele k doplnění návrhu či k odstranění jeho vad. Je tomu přesně naopak, když na základě zmíněné zásady koncentrace řízení nemůže již soud přihlížet k tvrzením obsaženým v jiných podáních než v návrhu, např. v jeho doplnění (srov. zmíněné usnesení NSS ze dne 13. 12. 2004). K tomu lze ještě doplnit následující závěry Ústavního soudu, které lze obdobně aplikovat i v dané věci: *„Ústavní soud na tomto místě připomíná, že i na výkon soudnictví ve věcech volebních se v plné míře uplatní ústavní požadavky na nestrannost soudů (čl. 36 odst. 1 Listiny). Neutrannost Nejvyššího správního soudu ve volebním soudnictví se projevuje mj. tím, že návrhy na neplatnost volby prezidenta republiky posuzuje v podobě, v jaké byly podány, a nemůže je sám dotvářet či domýšlet. Formulace návrhu je věcí navrhovatelů a soud je v tomto ohledu nemůže jakkoli nahrazovat, jinak by vybočil ze své role nestranného rozhodce sporu. Opačným postupem by nepřipustně zvýhodňoval navrhovatele a ztěžoval procesní obranu jiných účastníků řízení. K souvisejícím námitkám stěžovatele Ústavní soud odkazuje na svoji předchozí judikaturu, podle které soud není povinen vždy ve všech případech vyzývat podatele k odstranění vady podání podle § 37 odst. 5 soudního řádu správního (srov. usnesení ÚS ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 3215/16).*

Anebo lze připomenout závěr z dalšího rozhodnutí Ústavního soudu: *„Rovněž v posuzovaném případě by takto široce pojímaná povinnost soudu zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení vyplývající z § 93 odst. 3 soudního řádu*

správního, podle kterého "zmeškání lhůty k podání návrhu nelze prominout" (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, sp. zn. Vol 13/2004) a principu rychlosti rozhodování návrhů ve věcech voleb za účelem minimalizace období právní nejistoty ve vztahu k soudem zkoumané části volebního procesu, kdy podle § 90 odst. 5 soudního řádu správního soud musí o návrhu rozhodnout do 15 dnů poté, kdy návrh došel soudu." (nález ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp.zn. III.ÚS 989/08).

13. V dané věci proto vzhledem ke koncentrační zásadě mohl soud vycházet jen z návrhu, který byl podán navrhovatelé těsně před uplynutím zákonné lhůty pro podání volebních stížností, tj. navrhovatelé podali návrh 15 minut před uplynutí této lhůty, tj. 19. 10. 2018 v 15,45 hod. Proto pro soudní přezkum v dané věci nemohlo být podkladem doplnění tohoto takto podaného návrhu, které bylo podáno po uplynutí zákonné lhůty pro podávání volebních stížností, tj. navrhovatelé doplnili návrh až dne 24. 10. 2018. Podkladem pro soudní přezkum v dané věci tak byl jen návrh ze dne 18. 10. 2018, podaný poslední den zákonné lhůty pro podávání volebních stížností.
14. Jak již soud výše uvedl, není sám při soudním přezkumu vázán obsahem návrhu na aplikaci zmíněných právních prostředků. Při úvaze, který z těchto právních prostředků zvolí, však musí mít soud vždy na paměti výše zmíněný cíl soudního přezkumu a musí jej zvolit tak, aby byla zachována zásada minimalizace zásahů veřejné moci do procesu svobodného vytváření vůle voličů a do jejich skutečně projevené vůle ve volbách.
15. Smyslem a účelem uvedených právních prostředků při soudním přezkumu voleb je, aby porušení volebního zákona dosahující zmíněné intenzity bylo napraveno právě cestou soudní aplikace některého z těchto prostředků. Avšak za účelem respektování zmíněné zásady a dále za účelem dodržení zmíněného cíle soudního přezkumu není možné, aby při jakémkoliv porušení volebního zákona soud vydal rozhodnutí, kterým by bylo nutné „nutit“ voliče k opětovnému projevu své vůle při volbě kandidátů do zastupitelstva obce, ale je nutné v maximální možné míře tuto jejich již jednou projevenou vůli respektovat. Soud musí totiž respektovat i v řízení o návrhu na rozhodnutí o neplatnosti voleb či neplatnosti hlasování zásadu právní jistoty, jako základní princip a znak právního státu. Nezbytnou součástí této zásady je nejen předvídatelnost práva, ale i legitimní předvídatelnost postupu orgánu jak moci výkonné, tak i soudní (podrobněji např. nález Ústavního soudu ve věci sp.zn. II. ÚS 329/04). Přece musí být každému zcela zřejmé, že když voliči ve volbách zcela jasným a platným způsobem vyjádřili svoji vůli a uplatnili tak své aktivní volební právo řádným způsobem, také mohou zcela legitimně očekávat, že výkon jejich volebního práva, jako výraz skutečného projevu jejich vůle, bude zákonným způsobem promítnut i ve výsledcích voleb. K naplnění uvedeného legitimního očekávání ze strany voličů proto nemůže dojít například jen z důvodu chybného postupu okrskové volební komise při opravě počtu obdržených platných hlasů obsaženého v zápisu o průběhu a výsledku hlasování, jak zdejší soud judikoval v rozsudku ze dne 20. 11. 2006, č.j. 52 Ca 71/2006-68, přičemž závěry z něj byly vtěleny do judikátu a právní věty publikované pod č. 1055/2007 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dostupné na www.nssoud.cz). Současně je třeba si uvědomit, že při vyslovení neplatnosti voleb či hlasování by bylo nutné opakovat volby a v nových volbách či v novém hlasování by voliči nebyli zcela logicky povinni přizpůsobit svou vůli při uplatnění aktivního volebního práva vzniklé situaci v důsledku již zmíněného pochybení okrskové volební komise.

16. Jinými slovy, v opakovaných volbách (či v opakovaném hlasování) by voliči byli oprávněni provést novou svobodnou volbu prostřednictvím nových hlasovacích lístků, přičemž nelze ani navrhopateli zaručit, že by výsledky byly pro něj lepší (tj. i bez případného pochybení okrskové volební komise). Opakované volby (či opakované hlasování) by sice z formálního hlediska mohly napravit důsledky již výše zmíněného pochybení okrskové volební komise, ale protože opakované volby (či nové hlasování) nemohou být „kopii“ původně projevené vůle voličů ve „zneplatněných“ volbách, mohly by jejich výsledky nepříjemně překvapit i samotného navrhovatele.
17. V opakovaných volbách (či v opakovaném hlasování) by mohla být vůle voličů zcela jiná než v těch původních, když by mohla být ovlivněna vyhlášenými výsledky, byť soudem „zneplatněných“, voleb (či zneplatněného hlasování) původních (nebo původního hlasování). Takový postup soudu by mohl být nejen porušením aktivního volebního práva voličů, ale i pasivního volebního práva, neboť původně zvolení kandidáti dle skutečných a správných výsledků voleb by nově být zvoleni nemuseli. Proto právní prostředky v podobě zneplatnění voleb či zneplatnění hlasování považuje soud za zcela výjimečné a mohou být soudem aplikovány ve výjimečných případech, při zcela zřejmých, závažných porušeních zákonných pravidel volebního procesu, jež měly za následek buď přímý vliv na svobodu projevu vůle voličů (jedná se zejména o případy, kdy se jednalo o zásadní porušení volebního zákona mající za následek praktickou nemožnost zjištění skutečné vůle voličů, a to i soudem při soudním přezkumu voleb, např. volby se konaly v nesprávných obvodech, nebo nebylo ani možné zjistit výsledky voleb, např. při ztrátě volební dokumentace apod.), anebo při zjišťování výsledků voleb porušení volebního zákona (tvrzené navrhovatelem) mělo za následek vznik rozporu mezi takto projevenou skutečně svobodnou vůlí voličů a zjištěnými, vyhlášenými výsledky voleb dle příslušných ustanovení volebního zákona. Jinými slovy, při soudním přezkumu voleb do zastupitelstev obcí musí vždy být v maximální možné míře šetřen skutečný projev vůle voličů ve vztahu ke zvoleným kandidátům do obecních zastupitelstev.
18. Soud tak závěrem k uvedeným úvahám shrnuje, že aplikace právních prostředků v podobě neplatnosti voleb a hlasování by měla být zcela výjimečná, jen ve zcela mimořádných a prokázaných případech závažného porušení volebního zákona, jež dosahují výše zmíněné intenzity a jež nelze napravit jinými právními prostředky než prostředky respektujícími uvedenou zásadu a cíl soudního přezkumu voleb. Nejvyšší správní soud pro takové závažné porušení přiřadil pojem „zatemnění“ volebních výsledků, když pro posuzování důvodnosti volebních stížností zformuloval NSS ve své judikatuře „algoritmus posuzování volebních stížností“, kdy při posuzování důvodnosti volebních stížností je postupováno ve třech krocích. Tento algoritmus se přímo nevztahuje na volby do zastupitelstev obcí, protože NSS řeší jiné případy volebních stížností, avšak vzhledem ke své obecnosti jej lze aplikovat i při soudním přezkumu voleb do zastupitelstev obcí. Tyto tři podmínky vyhovění volební stížnosti jsou následující:
1. Protizákonnost – tj. porušení některých ustanovení volebního zákona anebo porušení jiných právních předpisů než výhradně volebního zákona, a to v těch případech, kdy se z obsahového hlediska jedná o právní předpisy vážící se na volební proces, a které z hlediska závažnosti dosahují ústavní intenzity, případně se jedná o případy přímé aplikace ústavních norem bez jejich konkretizace v předpisech jednoduchého práva. Uvedení všech případů protizákonnosti je

otázkou interpretace a aplikace práva, tj. není možné taxativně všechny případy uvést.

2. Existence přímého vztahu mezi touto protizákonností a výsledkem voleb. Tato podmínka vylučuje všechny myslitelné případy, kdy sice skutečně dojde k porušení relevantních předpisů, nicméně toto porušení nemá žádnou souvislost se zjištěnými volebními výsledky.
 3. Zásadní intenzita této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volební výsledek. Tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možnost se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, dopadly by zřejmě volby odlišně. Jinými slovy, tato intenzita způsobuje „zatemnění“ volebních výsledků, tedy jejich zásadní zpochybnění (srov. usnesení NSS ze dne 4. 7. 2006, čj. Vol 66/2006-105).
19. Výše uvedený algoritmus byl vytvořen judikaturou NSS, která se vztahovala k předchozí platné právní úpravě zákona o volbách, tj. do 31. 12. 2016, podle níž návrh na neplatnost voleb mohl podat navrhovatel, pokud měl za to, že byla porušena ustanovení zákona o volbách způsobem, který mohl ovlivnit výsledky voleb.
20. Podle nové právní úpravy účinné od 1. 1. 2017 (zákon č. 322/2016 Sb., kterým se mění volební zákony a další související zákony) může návrh na neplatnost voleb podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení zákona o volbách způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky voleb (§ 60 odst. 3 zákona o volbách). Návrh na neplatnost hlasování může podat navrhovatel, má-li za to, že byla porušena ustanovení zákona o volbách způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky hlasování (§ 60 odst. 2 zákona o volbách). Důsledky zmíněného rozdílu v právní úpravě se zabýval již i Nejvyšší správní soud, a to ve vztahu k jím projednávanému návrhu na vyslovení neplatnosti volby prezidenta republiky, přičemž jeho závěry lze aplikovat vzhledem k obdobné právní úpravě i pro nyní soudem projednávanou volební stížnost. V usnesení ze dne 15. 2. 2018, č. j. Vol 16/2018-33, body 21 a 22, dospěl NSS k následujícím závěrům:

„Za předchozí právní úpravy Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 2. července 2004 č. j. Vol 6/2004-12, č. 354/2004 Sb. NSS, dovodil, že základními předpoklady pro vyhovění volební stížnosti je (1) protizákonnost, tj. porušení některých ustanovení zákona upravujícího volební proces, (2) vztah mezi touto protizákonností a zvolením kandidáta, jehož zvolení je napadeno, a (3) zásadní intenzita této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volbu předmětného kandidáta. „Jinak řečeno, tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, nebyl by tento kandidát zřejmě vůbec zvolen. Zjednodušeně řečeno tedy tato intenzita způsobuje „zatemnění“ volebních výsledků, tzn. jejich zásadní zpochybnění.“ Volební výsledky jsou „zatemněny“ tehdy, je-li možno se důvodně domnívat, že by volby dopadly odlišně, pokud by nedošlo ke zjištěné nezákonnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. listopadu 2016 č. j. Vol 4/2016-191, publ. pod č. 3522/2017 Sb. NSS; viz též Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. Soudní řád správní – online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, § 90).

Ačkoli s tím volební zákony do konce roku 2016 nepočítaly, případný zásah volebního soudu mohlo dle soudní judikatury vyvolat pouze porušení zákona způsobilé ovlivnit výsledky voleb

v určité intenzitě. V tomto směru tedy bude možné nadále vycházet z dosavadní judikatury, neboť pojem „hrubé ovlivnění“ výsledků voleb lze co do intenzity považovat za zákonodárcem zvolený ekvivalent jejich „zatemnění“. Na druhou stranu však nelze ignorovat, že zákonodárce opustil předpoklad pouhé potenciality vlivu porušení zákona na výsledek volby a zákonem č. 322/2016 Sb. zavedl požadavek, aby porušení zákona výsledek volby skutečně ovlivnilo. Jinými slovy, nyní již bude pro vyhovění volební stížnosti nutné, aby bylo v řízení podle § 90 s. ř. s. prokázáno, že došlo k porušení některého zákonného ustanovení upravujícího průběh volebního procesu a že tato protizákonnost ovlivnila (nikoli pouze mohla ovlivnit) výsledek voleb, a to hrubým způsobem.“

21. Z výše uvedených závěrů NSS vyplývá, že v předchozí judikatuře výše zmíněný vytvořený algoritmus v posuzování volebních stížností, zahrnující zejména podmínku vyhovění volební stížnosti spočívající v takové intenzitě porušení volebního zákona, která způsobuje zatemnění volebních výsledků, lze aplikovat i podle nové právní úpravy s tím, že pojem „hrubé ovlivnění“ výsledků voleb lze „co do intenzity považovat za zákonodárcem zvolený ekvivalent jejich zatemnění“ (srov. usnesení NSS ze dne 15. 2. 2018, č.j. Vol 16/2018-33, bod 22). Navíc, tedy na rozdíl od předchozí právní úpravy, již nepostačuje pouhá potencialita vlivu porušení volebního zákona na výsledek voleb (či hlasování), když podle nové právní úpravy jako podmínka pro vyhovění návrhu na neplatnost voleb (nebo hlasování) není již stanovena pouhá potencialita vlivu porušení volebního zákona, respektive tvrzení navrhovatele o existenci této potenciality, ale navrhovatel musí tvrdit (a prokazovat), že porušení volebního zákona výsledek voleb (či hlasování v případě návrhu na neplatnost hlasování) skutečně ovlivnilo.
22. Ústavní soud v minulosti opakovaně konstatoval, že naše volební soudnictví nezná absolutní vady volebního řízení (tzv. absolutní zmatky volebního řízení), tj. takové porušení ustanovení volebního předpisu, které by mělo za následek automatické zrušení voleb, volby kandidáta nebo hlasování. Všechny možné vady a pochybení je proto třeba považovat za relativní a jejich význam je nutno poměřovat jejich dopadem na výsledek voleb do zastupitelského orgánu jako takového, nebo na výsledek volby konkrétního kandidáta, popřípadě na výsledek hlasování, a to podle principu proporcionality. Řízení je tedy založeno na ústavním principu ochrany rozhodnutí, které vzešlo z vůle většiny vyjádřené svobodným rozhodováním a respektujícím práva menšiny (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 5/02, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení, svazek č. 28, str. 25 a násl., a vyhlášený pod č. 476/2002 Sb.), přičemž rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily, nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak. Vyslovení neplatnosti voleb totiž nelze považovat za trest za porušení volebních předpisů, jedná se o prostředek k zajištění legitimacy zvoleného orgánu (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/04, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení, svazek č. 36, str. 185 a násl., a vyhlášený pod č. 140/2005 Sb.).
23. Společným jmenovatelem pro posouzení důvodnosti návrhu je však podle názoru krajského soudu stále jen dosažení zmíněného cíle, dále dodržení uvedené zásady soudního přezkumu voleb a v neposlední řadě existence základní podmínky pro podání návrhu na přezkum voleb, tj. z tvrzení navrhovatele a z jím uvedených důkazů v tomto návrhu musí vyplývat, že skutečně došlo (nikoliv že „mohlo dojít“, jak vyplývalo z předchozí právní

úpravy zákona o volbách) k porušení volebního zákona, který hrubě ovlivnil výsledky voleb.

24. Při respektování výše uvedených východisek pro posouzení daného návrhu soud v projednávané věci dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
25. Jak již soud výše uvedl, při soudním přezkumu voleb je nutné mít na paměti, že porušení volebního zákona při volbách do zastupitelstev obcí může mít za následek aplikaci některého z výše zmíněných právních prostředků jen tehdy, když porušením volebního zákona nebyla respektována skutečná a svobodná vůle voličů projevená ve volbách na základě jejich aktivního volebního práva, a to v dané věci ve vztahu ke zvoleným kandidátům do uvedeného zastupitelstva. Základním předpokladem pro tento soudní přezkum je existence porušení volebního zákona ve zmíněné intenzitě, která způsobuje „hrubé ovlivnění“ (jinými slovy ve smyslu „zatemnění“) volebních výsledků, tedy jejich zásadní zpochybnění, přičemž se musí jednat o skutečné a prokazatelné porušení volebního zákona, nikoliv o nějaké negativní zkušenosti navrhovatele z průběhu voleb či o jeho vlastní dojmy nebo pocity, které mohou vyvolat pouhá nevěrohodná a neprokazatelná podezření. Soud totiž není žádným „kontrolním“ orgánem, který by na základě takových dojmů, pocitů či nevěrohodných podezření byl povinen provádět automaticky požadovanou kontrolu volebních výsledků. Proto v souladu s výše uvedeným cílem soudního přezkumu a účelem jeho právní úpravy musí navrhovatel v návrhu uvést takové skutečnosti a důkazy, z nichž by vyplývala závažná indicie o porušení volebního zákona v požadované intenzitě. Musí se jednat o takové skutečnosti, se kterými spojuje zákon o volbách určitý následek, jenž by se měl projevit nejen ve zpochybnění volebního výsledku, ale v souladu s výše zmíněnou změnou volebního zákona se musí jednat o existující prokazatelné hrubé ovlivnění výsledků voleb (tedy i hlasování) v důsledku porušení volebního zákona.
26. Je nutné proto rozlišovat mezi tím, zda navrhovatel uvede ve svém návrhu na neplatnost voleb či hlasování skutečnost, kterou nelze považovat za výše zmíněnou indicii, ale pouze za dojem či pocit, spekulativní úvahu či pouhé nevěrohodné a neprokazatelné podezření, s mizivou pravděpodobností existence dostatečné míry věrohodnosti takového tvrzení, anebo uvede skutečnost, kterou za zmíněnou indicii již považovat lze. Je úkolem soudu, aby takové návrhy rozlišoval při respektování účelu a dosažení výše zmíněného cíle soudního přezkumu voleb. Ostatně ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud, když konstatoval: *„Aby však soud sám přistoupil k přepočtu hlasů či přezkoumávání správnosti jejich posouzení pouze na základě důkazně nepodložené volební stížnosti, musela by jej k tomu v konkrétním případě přimět zvláště významná indicie, která by byla způsobila vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb“* (usnesení NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. Vol 18/2014-41, a zejména usnesení č.j. Vol 82/2006-51). Navíc tento závěr NSS se vztahuje k předchozí platné právní úpravě, kdy účinnému zpochybnění volebních výsledků postačovala pouze potencialita vlivu porušení zákona na výsledek voleb, přičemž podle nové právní úpravy vztahující se i na daný případ, jsou navrhovatelé povinni tvrdit a prokazovat, že porušení volebního zákona skutečně výsledky voleb ovlivnilo. Funkce soudu v rámci soudního přezkumu voleb nemůže totiž být vykládána tak široce, *„aby v konečném důsledku jeho práce nabrazovala na základě pouhé spekulativně formulované námitky činnost volebních orgánů, v mezním případě ve smyslu přepočítávání všech hlasovacích lístků“* (srov. usnesení NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. Vol 18/2014-41).

V neposlední řadě je třeba vycházet z tzv. „*presumpce správnosti závěrů jednotlivých okrskových volebních komisí, nebyl-li v konkrétním případě prokázán opak*“ (srov. usnesení NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. Vol 18/2014-46). Prokazovat tento opak je povinen navrhovatel, neboť jen on nese důkazní břemeno. Ostatně i Ústavní soud v této souvislosti uvedl, že „*pro procesní úpravu volebního soudnictví a postup v takovém řízení...plyne nevyvratitelná domněnka, že volební výsledek odpovídá vůli voličů. Předložit důkazy k jejímu vyvrácení je povinností toho, kdo volební pochybení namítá*“ (srov. nálezn sp.zn. ÚS 73/04).

27. V dané věci je nesporné, že ve zmíněných volbách nedosáhla zmíněná volební strana zákonné hranice, když obdržela pouze 4,93 % hlasů, a jak správně uvedli navrhovatelé, „*skončila tak 0,07 % pod hranicí 5 %*“. Tento těsný výsledek voleb navrhovatelé zpochybňují v návrhu a domáhají se toho, aby soud provedl přepočty hlasů a přezkoumání správnosti jejich posouzení ve všech 92 volebních okrscích, přičemž celou jimi uváděnou paletou tvrzení, opřených o údajná „*svědecká prohlášení*“ a „*čestná prohlášení*“, se snaží vyvolat u soudu přesvědčení o existenci již zmíněné významné indicie, která by byla způsobila vyvolat pochybnost o správnosti vyhlášeného výsledku voleb. Jak již soud výše uvedl, muselo by se jednat o „*zvláště významnou indicii*“, která by „*byla způsobila vyvolat pochybnosti o správnosti vyhlášeného výsledku voleb*“ (usnesení NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. Vol 18/2014-41 a zejména usnesení NSS, č.j. Vol 82/2006-51). Tvrzení, které navrhovatelé uvedli, však nelze považovat za takovou zvláště významnou indicii směřující k tomu, aby soud na základě těchto tvrzení přikročil k přepočítávání hlasů, jak navrhovatelé požadovali. Ti totiž neuvedli v návrhu skutečnosti a věrohodné důkazy, z nichž by bylo možné vyvodit porušení volebního zákona pro předmětné volby tím způsobem, že by skutečně byl ovlivněn výsledek voleb. K jednotlivým tvrzením a „*důkazům*“ uvádí krajský soud následující závěry.
28. Navrhovatelé opřeli své přesvědčení o porušení volebního zákona ve volebních okrscích 1001, 1011, 1017 a 7002 o údajné tvrzení členů těchto okrskových volebních komisí (ve vztahu k volebnímu okrsku 1001 se jednalo o H. Ch., ve vztahu k volebnímu okrsku 7002 se jednalo o K. K.) a dále o údajná tvrzení jednoho voliče J. Č. ve volebním okrsku 1011 a zmocněnkyně volební strany J. F. ve volebním okrsku 1017. Z textu návrhu jsou tvrzení těchto osob uvedena jako citace jejich projevu vůle, které považovali navrhovatelé za „*svědecké výpovědi*“. Předně k tomu lze poznamenat, že tato tvrzení zmíněných osob uvádí navrhovatelé a nelze je bez dalšího automaticky považovat za „*svědecké výpovědi*“ zmíněných osob, když navrhovatelé nejsou sami oprávněni k přezkumu voleb, v jejichž rámci by mohli provádět výsledky voličů či členů okrskových volebních komisí a předkládat je krajskému soudu jako již provedené svědecké výpovědi. Proto tato tvrzení zmíněných osob, z nichž navrhovatelé vyvozují porušení volebního zákona s tím, že byly ovlivněny výsledky voleb v neprospěch zmíněné volební strany, je třeba považovat za tvrzení navrhovatelů. Ty nepochybně tíží v daném soudním řízení nejen břemeno tvrzení, ale i břemeno důkazní. Jak soud již výše uvedl, „*Pro procesní úpravu volebního soudnictví a postup v takovém řízení ... plyne nevyvratitelná domněnka, že volební výsledek odpovídá vůli voličů. Předložit důkazy k jejímu vyvrácení je povinností toho, kdo volební pochybení namítá*“ (srov. nálezn Ústavního soudu, sp. zn. ÚS 73/04).“ Tvrzení navrhovatelů o tom, že zmíněné osoby navrhovatelům sdělily tvrzení, která jsou jako citace projevu vůle těchto osob uvedeny v návrhu, ještě neznamená, že tímto způsobem navrhovatelé unesli své důkazní břemeno. Jak již bylo výše uvedeno, soud není žádným „kontrolním“ orgánem, který by

sám ex officio měl zjišťovat, zda jednak uvedená tvrzení zmíněných osob jsou pravdivá a zároveň by bez důkazních návrhů (které jsou plně k dispozici pouze navrhovatelům) měl provádět dokazování svědeckými výpověďmi těchto osob. Proto již výše zmíněné skutečnosti mohou vést k závěru, že tato ničím nepodložená tvrzení navrhovatelů, obsahující citaci projevu vůle zmíněných osob, tedy navrhovatelé neunesli své důkazní břemeno (na tomto místě soud znovu opakuje, že vzhledem ke koncentrační zásadě nemohl vycházet z doplnění návrhu, v němž byly obsaženy další podklady navrhovatelů).

29. Na druhé straně je však třeba vycházet ze skutečnosti, že je třeba vždy v soudním přezkumu voleb posuzovat, zda z tvrzení navrhovatelů neplyne nějaká zvláště významná indicie, ze které by vyplývala nejen pochybnost o správnosti vyhlášeného výsledku hlasování, ale že skutečně byla porušena ustanovení zákona o volbách způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky hlasování (§ 60 odst. 2 zákona o volbách). Navrhovatelé musí v návrhu prokázat nejen to, že byla porušena ustanovení zákona o volbách, ale že se jednalo o takový způsob porušení tohoto zákona, který ovlivnil výsledky hlasování, a to hrubým způsobem. Navrhovatelé v dané věci byli povinni tvrdit a prokazovat, že jimi uvedená porušení volebního zákona skutečně výsledky hlasování ovlivnilo. Tuto povinnost však navrhovatelé nesplnili.

30. I kdyby krajský soud vycházel z presumpce správnosti a pravdivosti zmíněných projevů vůle jmenovaných osob, tak by údaje uvedené těmito osobami nemohly vést soud k závěru o takovém hrubém porušení volebního zákona. Navrhovatelé tvrzeními zmíněných osob se pouze snaží vyvolat u soudu dojem o nedostatech v činnosti okrskových volebních komisí a vůbec v návrhu neuvádí, že by údajná pochybení skutečně hrubě ovlivnila výsledky hlasování, ale pouze se domnívají možného ovlivnění volebních výsledků v důsledku údajů, které jim „údajně“ tyto osoby sdělily. Ve vztahu k volebnímu okrsku 1001 údajně H. Ch. popsala činnost okrskové volební komise, přičemž z její výpovědi vyplývá pouze „údiv“, že „zbytek komise má hlasování do ZMP mnohem rychleji než my“. Dále tato osoba údajně vypověděla o tom, že se ve volební místnosti objevil „cizí člověk evidentně pod vlivem alkoholu“. Dále tvrdila, že „kolega z komise, který si dělal během sčítání poznámky na papír, odešel ven a s někým telefonoval“. Tyto věci údajně jmenovanou osobu „šokovaly“. Z těchto tvrzených skutečností nevyplývá, jak by vůbec potencionálně mohly mít vliv na výsledky hlasování, tím spíše už vůbec nevyplývají z takových údajů indicie o takovém porušení volebního zákona, které by hrubě ovlivnily tyto výsledky. Nelze odhlédnout i od toho, že tato členka volební komise je členkou zmíněné volební strany, přičemž pokud její prohlášení o „šokování“ ve volební místnosti postupem volební komise by mělo prokazovat porušení volebního zákona takovým způsobem, který hrubě ovlivnil výsledky hlasování, tak by navrhovatelé konkrétně uvedli, jak v důsledku příčiny uvedeného „šoku“ H. Ch. byly výsledky hlasování skutečně ovlivněny. Navíc předsedkyně okrskové volební komise ve volebním okrsku č. 1001 A. Z. ve vyjádření k návrhu ze dne 5.11.2018 uvedla, že sice „cizí pán vešel“ do uzavřené volební místnosti, ale že ji neprodleně opustil s tím, že byl předsedou poučen, že hlasování již v tu dobu bylo prohlášeno za ukončené a že člen volební komise sice opustil volební místnost, ale „byl okamžitě upozorněn a vrácen do volební místnosti“. K žádnému pochybení dle tohoto vyjádření nedošlo. Ostatně je podivné a jistě ne náhodné, že H. Ch., členka zmíněné volební strany, s uvedenou výpovědí vystoupila až po vyhlášení výsledků voleb a nikoliv již při volbách, kdy ji jistě nikdo nebránil v tom, aby údajné nedostatky sdělila předsedovi volební komise

či zapisovatele P. Č. z Magistrátu města Pardubic, kteří dle vyjádření Magistrátu města Pardubic absolvovali speciální školení společně s pracovníky Českého statistického úřadu zaměřené na průběh hlasování a sčítání volebních lístků. Navrhovatelé v souvislosti s uvedeným sdělením zmíněné osoby ve vztahu k volebnímu okrsku 1001 pouze uvedli, že *„Celý popis událostí v tomto okrsku nás přiměl podívat se na výsledky hlasování ve volbách do ZMP v porovnání s výsledky voleb do ZMO. Zaujalo nás, jak málo hlasů jsme dostali a jak se liší procentuální podíl získaných hlasů u ZMO od té samé hodnoty hlasování do ZMP.“* Uvedené tvrzení, navíc ničím nedoložené, tak pouze u navrhovatelů vzbudilo pochybnost o výsledcích hlasování, přičemž tyto své pochybnosti dále vyvozují z rozdílných výsledků hlasování v jednotlivých volebních okrscích. Ty však samy o sobě bez dalšího nemohou vést soud k závěru o neplatnosti hlasování, v nadsázce řečeno, voliči nejsou „ovce“, aby následovala jedna druhou, tedy aby voliči museli projevit svou svobodnou vůli ve všech volebních okrscích stejným způsobem.

31. V této části návrhu, který se týká volebního okrsku 1001 (bod 1) navrhovatelé doložili své pochybnosti o výsledcích voleb čestnými prohlášeními několika voličů (jednalo se o 14 osob, které podepsaly navrhovateli zřejmě vyrobený formulář za účelem provedení jakési „ankety“ o tom, jak tyto osoby volily, za účelem získání „čestných prohlášení“ voličů, kteří údajně volili zmíněnou volební stranu). Tyto osoby se podepsaly pod předepsané prohlášení o tom, že *„hlasovali pro volební stranu č. 14 NAŠE PARDUBICE – „Nechme město rozkvést“ a to tak, že jsme zaškrtnli příslušnou kolonku vedle názvu strany“*. K tomu soud uvádí následující skutečnosti:
32. Samozřejmě nelze bez dalšího dospět k závěru, že by čestné prohlášení v soudním přezkumu voleb nemělo vůbec žádný význam a že by soud k nim neměl vůbec přihlížet. Vždy však musí i z takových čestných prohlášení vyplynout indicie o skutečném porušení volebního zákona, z něhož by bylo možné vyvodit závěr nikoliv jen o potencionálním ovlivnění výsledků voleb či hlasování, ale i skutečném ovlivnění výsledků voleb či hlasování. A taková skutečnost z čestných prohlášení vůbec nevyplývá. Navíc dokonce ani čestným prohlášením sepsaným ve formě notářského zápisu se neosvědčuje pravdivost tvrzení, která je svým obsahem čestným prohlášením, ale osvědčuje se pouze to, že určitá osoba uvedené čestné prohlášení učinila (srov. závěr Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 23. 10. 2013, č. j. 9 Af 57/2010-59, kterým byl potvrzen v rozsudku NSS ze dne 21. 8. 2014, 9 Afs 139/2013-30).
33. Čestné prohlášení tak automaticky nemůže prokazovat skutečnost v něm tvrzenou, tj. že zmínění voliči opravdu volili zmíněnou volební stranu. K tomu by mohli navrhovatelé na tomto místě namítat, že v takovém případě by bylo možné ověřit pravdivost těchto prohlášení svědeckou výpovědí. S takovým případem se již krajský soud setkal, a to v případě řešeném pod sp. zn. 52 A 72/2010, kdy dokonce soudu byla předložena čestná prohlášení voličů sepsaných advokátem, s úředně ověřenými podpisy těchto osob, s návrhem na provedení výslechů těchto svědků. Závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 52 A 72/2010-156 lze v podstatě aplikovat přiměřeně i na danou věc ve vztahu ke zmíněným čestným prohlášením, proto krajský soud uvádí citaci ze zmíněného rozsudku:

„Zároveň, s připomenutím výše zmíněného cíle a zásady soudního přezkumu voleb, nemůže soud připustit existenci jakékoliv, byť sebemenší pochybnosti, týkající se otázky skutkových

zjištění ve vztahu k aplikaci některého ze zmíněných právních prostředků, tj. k vydání rozhodnutí o neplatnosti voleb. Navrhovatel, soudě podle obsahu návrhu, se domnívá, že předložení prohlášení dvaceti voličů a případné jejich svědecké výpovědi u soudu o tom, že obsah zmíněné listiny měl vliv na jejich volbu, mohou být právně relevantním nástrojem k naplnění podmínek pro aplikaci zmíněného právního prostředku, tedy ke zneplatnění voleb ve zmíněné obci. V tom se však zmýlil.

Navrhovatel k návrhu v jeho příloze předložil dvacet prohlášení dvaceti občanů, uvedených jmenovitě, údajných voličů ve zmíněných volbách, přičemž dle tvrzení navrhovatele se jednalo o občany zapsané ve volebním seznamu do voleb zastupitelstva této obce. Tato prohlášení byla sepsána právním zástupcem navrhovatele. Zároveň navrhovatel navrhoval výslech těchto osob, přičemž v návrhu a v uvedených prohlášeních je obsaženo shodné konstatování, že uvedené osoby požadují, aby „vzhledem k tajnosti hlasování byla šetřena jejich identita a v případě jejich svědecké výpovědi před soudem, aby bylo rozhodnuto o vyloučení veřejnosti“.

Pokud tito občané byli zapsáni v seznamu voličů v uvedených volbách, tak to ještě neznamena, že na základě jejich prohlášení či svědeckých výpovědí lze nepochybně a s naprostou jistotou zjistit, zda vůbec a jakým způsobem skutečně realizovali své volební právo. Takže již v úvodu vznikla první neodstranitelná pochybnost, zda se jedná skutečně o voliče, jenž realizoval své volební právo, a to způsobem popsáním navrhovatelem. K prokázání zmíněného tvrzení navrhovatele nestačí pouhá jejich svědecká výpověď. Navrhovatel, tím spíše když byl zastoupen v tomto soudním řízení advokátem, musí dobře vědět, že u soudu rozhoduje pravda dokázaná, nikoliv skutečná. A vzhledem k principu tajnosti voleb nelze z volební dokumentace, či z jiných důkazů, ověřit tvrzení uvedených osob o tom, zda a jakým způsobem vykonaly své volební právo. A svědecká výpověď neznamena automaticky, že svědek vypoví vždy pravdu, a to tím spíše, když nelze v podstatě mu v dané věci prokázat opak jeho tvrzení, čili zda jeho tvrzení, byť v podobě svědecké výpovědi o tom, že volil a jakým způsobem volil, odpovídalo jeho skutečnému projevu vůle realizovanému tajným hlasováním ve zmíněných volbách. Jedinou nepochybnou skutečností, která by nepochybně s naprostou jistotou mohla potvrdit či vyvrátit tvrzení zmíněných 20-ti občanů o tom, zda vůbec a jakým způsobem uplatnili své volební právo ve zmíněných volbách, by byl výlučně jejich projev vůle učiněný v tajném hlasování způsobem popsáním v zákonu o volbách (§ 33 a násl. zákona o volbách). Vzhledem k zásadě tajnosti hlasování však není možné žádným důkazním prostředkem ověřit výše zmíněné tvrzení těchto osob, byť by bylo případně potvrzeno svědeckou výpovědí. Je sice pravdou, že volič po příchodu do volební místnosti prokáže svou totožnost (§ 33 odst. 3 zákona o volbách), avšak jakým způsobem hlasoval, a zda vůbec hlasoval platným způsobem, nelze ověřit z volební dokumentace či z případných svědeckých výpovědí, a to ani předsedy, místopředsedy, zapisovatele či členů okrskové volební komise. Základem svobodných voleb totiž je, že se volič rozhoduje zcela nezávisle, tedy pouze na základě svého politického či jiného přesvědčení. Takto se rozhoduje pouze v případě jistoty, že je za svou volbu nepostižitelný, především pak ze strany státní moci. Proto volby probíhají na základě tajného hlasování. Úkolem státní moci je zajistit takové podmínky, aby nikdo nemohl zjišťovat či zjistit, jak kdo hlasoval, a tím pádem znemožnit ovlivnění volebních výsledků. Tajnost volby je voliči zaručena i v případě, kdy na ni on sám nemá zájem. Výjimka je umožněna jen u voličů, kteří nemohou sami upravit hlasovací lístek pro tělesnou vadu, nebo proto, že nemohou číst či psát. Pravý a skutečný projev vůle voliče lze tedy zjistit pouze z jeho hlasování, které je však prováděno tajným způsobem. Z jeho dodatečného prohlášení po skončení voleb, a to i ve formě svědecké výpovědi u soudu, však pravý a skutečný

projev vůle tohoto voliče zjistit nelze, když se jedná pouze o vlastní jeho tvrzení o tom, jakým způsobem volil, ale nejedná se již o jeho projev vůle ve volbách. Ten realizoval již ve volební místnosti vhozením hlasovacího lístku do volební schránky. Svědecká výpověď nemůže nahradit za žádných okolností takto projevenou vůli v tajném hlasování, protože tento projev vůle lze učinit pouze jednou (případně pokud soud zrušil volby, tak v opakovaných volbách), ale to vždy pouze na základě tajného hlasování, tedy nelze ji projevovat ještě jednou, byť ve formě svědecké výpovědi u soudu. Uvedená tvrzení tedy neprokazují a ani nemohou věrohodným způsobem prokázat, zda tvrzení uvedených osob odpovídá jejich projevu vůle při tajném hlasování ve zmíněných volbách. A právě proto, že se jedná o tajné volby, nemůže soud sloužit jako nějaká „zповědnice“, ve které by se volič zповědával, zda a jakým způsobem provedl svoji volbu při tajném hlasování. Tím spíše nelze svědeckou výpověď zjišťovat, jaké okolnosti měly vliv na rozhodování voličů ve volbách. Jestliže nelze považovat za věrohodnou a skutečnou výpověď uvedených občanů o tom, zda a jakým způsobem volili, tak tím spíše nelze považovat za věrohodnou a skutečnou jejich výpověď o tom, jaké okolnosti měly vliv na jejich rozhodování ve volbách. Ostatně i NSS zcela jasně vyslovil, že „hlasování je tajné a žádný volič není povinen se „zповědát“ z toho, koho volil a z jakých důvodů“ (srov. usnesení NSS ze dne 29. 6. 2006, č. j. Vol 45/2006-17).

Zároveň je nutné konstatovat, že princip tajnosti hlasování je nutné chápat ve vztahu k projevu vůle voličů ve volbách a nelze se ho dovolávat ještě následně v soudním řízení. V soudním řízení o návrhu na neplatnost voleb se totiž již nejedná o realizaci volebního práva, takže požadavek navrhovatele na zachování, respektive „šetření“ identity zmíněných osob, je zcela neoprávněný. Navrhovatel a zmíněné osoby musely přece počítat s tím, že pokud tyto osoby skutečně projeví platným způsobem svou vůli ve volbách vložím hlasovacího lístku do volební schránky, což nelze zjistit z volební dokumentace, tak pokud skutečně tyto osoby hlasovaly způsobem popsaným v jejich prohlášení, pak si nejen navrhovatel, ale i tyto osoby musely být při sepsu návrhu vědomy, že pokud by soud prováděl důkazy svědeckou výpovědí těchto osob, (což, jak soud uvedl a ještě dále uvede, je naprosto absurdní), tak se jedná o návrhy na provedení důkazů, které by musel soud zhodnotit v odůvodnění rozhodnutí o návrhu, a to zcela konkrétním způsobem. Aby takové rozhodnutí soudu bylo vůbec přezkoumatelné, tak by musel soud uvést, co z výpovědí konkrétních osob zjistil, a k jakým závěrům dospěl. Navrhovatel si neuvědomil, že rozhodnutí o návrhu nepodléhá žádnému utajení, ostatně jako nepodléhá utajení výpověď zmíněných osob u soudu, když zákon o volbách a zásada tajnosti hlasování se vztahuje k projevu vůle voličů ve volbách, nikoliv však k soudnímu řízení o návrhu na neplatnost voleb, tedy že usnesení soudu se nejenže doručí účastníkům řízení, ale soud jej musí vyvěsit na úřední desce soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.), takže široká veřejnost má přístup k údajům týkajícím se těchto osob a může se s nimi pohodlně seznámit z úřední desky soudu. Ostatně, jak by dle názoru navrhovatele, mělo vypadat zhodnocení svědeckých výpovědí v odůvodnění rozsudku? Že soud z utajeného dokazování z výpovědí dvaceti nejmenovaných svědků „něco“ zjistil a na základě takového zjištění dospěl k závěru o nezákonnosti volební kampaně, přičemž by v důsledku toho rozhodl o neplatnosti voleb? Navíc, a to soud opakovaně zdůrazňuje, pouhé tvrzení zmíněných osob ještě neznamená, že tyto osoby uplatnily své volební právo, a to způsobem popsaným v jejich tvrzení ve zmíněných prohlášeních. Přece nehodlá navrhovatel tvrdit, že rozhodnutí soudu v případě provedení navrhovaných důkazů by vypadalo tak, že by soud v odůvodnění pouze konstatoval, že provedl utajeným způsobem výsledky jakýchsi „utajených“ osob, z nichž zjistil skutečnosti odůvodňující tvrzení navrhovatele obsažené v návrhu. Ale existují ještě další důvody, pro které nemohl soud vyhovět návrhu na provedení

důkazu výsledkem zmíněných osob. Soud na tomto místě musí opakovaně připomenout, že se nyní zabývá návrhem při odhlédnutí od již výše zmíněného základního důvodu pro zamítnutí návrhu, jenž spočíval v neexistenci splnění prvního zákonného předpokladu pro „zneplatnění“ voleb, když tímto důvodem byla neexistence protizákonnosti, tj. neexistence namítaného porušení volebního zákona (argumentace soudu viz výše).“

34. Uvedená čestná prohlášení proto ani nemohou být doplněna svědeckými výpověďmi těchto osob (navíc tyto výsledky ani navrhovatelé v návrhu nenavrhli), přičemž jak soud již výše uvedl, není soud ex officio povinen doplňovat nejasnosti a pochybnosti v návrhu a vyzývat navrhovatele k doplnění návrhu (srov. usnesení NSS ze dne 13. 12. 2004, sp. zn. Vol 13/2004). Vzhledem k zásadě tajnosti voleb nelze s jistotou ověřit tato tvrzení, jejich pravdivost, tj. zda opravdu tito voliči zmíněnou volební stranu volili, když souběžně vzhledem ke zmíněné zásadě nelze ani porovnat toto jejich čestné prohlášení s jimi vyplněným hlasovacím lístkem, ten přece neobsahuje kolonku s uvedením jména a příjmení a bydliště voliče. Navíc z tvrzení navrhovatelů vůbec nevyplývá, že i kdyby tato čestná prohlášení byla pravdivá, tak že by hlasy těchto voličů nebyly započteny ve prospěch zmíněné volební strany. To ostatně tito údajní voliči a ani navrhovatelé v návrhu netvrdí.
35. Ve vztahu k volebnímu okrsku 1001 a 1011 navrhovatelé jednak argumentují jakýmsi článkem uveřejněným na sociálních sítích Facebook, kterým údajně měli být ovlivněni „členové okrskových volebních komisí, a to minimálně v okamžiku, kdy podávali rady voličům, jak mají správně postupovat při provádění volby“. Bylo by naivní se domnívat, že by jakýkoliv článek uveřejněný na zmíněné sociální síti byl schopen sám o sobě vyvolat u voličů, dokonce i u členů okrskových volebních komisí, byť jen dojem o tom, jak mají při sčítání hlasů postupovat. Členové okrskových volebních komisí jsou řádně proškoleni, navíc kontrolu průběhu hlasování a sčítání hlasů okrskovou volební komisí provádí příslušný pověřený obecní úřad, v daném případě Magistrát města Pardubic [§ 12 odst. 1, písm. j) a k) zákona o volbách]. Tato kontrola je prováděna osobou, která na rozdíl od autora zmíněného článku na uvedené sociální síti absolvovala zkoušky odborné způsobilosti pro výkon funkce zaměstnance obce, jejichž úřad plní úkoly registračního úřadu, při kterých musí uchazeči prokázat potřebné znalosti volebního zákona, přičemž se provádí jak písemná, tak i ústní zkouška, dokonce až u Ministerstva vnitra (§ 14 a násl. vyhlášky č. 59/2002 Sb., prováděcí vyhláška k zákonu o volbách do zastupitelstev obcí). Členové okrskové volební komise absolvují speciální školení před volbami a disponují i podrobnou metodikou. Zapisovatelem je pracovník registračního úřadu, příslušného volebního orgánu, absolvent školení na průběh voleb a sčítání hlasů.
36. Navrhovatelé dále podpořili své pochybnosti údajným prohlášením (svědectvím) voliče J. Č., které lze hodnotit obdobně jako zmíněná tvrzení, resp. údajná tvrzení členů okrskové volební komise 1001 H. Ch., tj. že se jedná o ničím nepodložené tvrzení, které uvádí navrhovatelé v návrhu, tj. lze je považovat jen za tvrzení navrhovatelů (jak soud výše uvedl, k pozdě podanému doplnění návrhu nemohl přihlídnout). Navíc obsah tohoto tvrzení považuje soud za nedůvěryhodný, protože pokud by skutečně nesprávným poučením ze stran členů okrskové volební komise ve volebním okrsku 1011 došlo, tak by určitě navrhovatelé konkrétně uvedli, kteří členové volební komise takto poučovali, tj. zda všichni jednohlasně naráz či jeden z nich (jestliže navrhovatelé něco „tvrdí“, tak to samozřejmě musí prokázat, přičemž jestliže prováděli svoje „vyšetřování vlastního

volebního neúspěchu“, tak měli předložit soudu taková tvrzení, z nichž by bylo možné vyvodit závěr o pravdivosti zmíněného tvrzení). Z vyjádření předsedy okrskové volební komise ve volebním okrsku 1011 vůbec nevyplyvá, že by takové „rady“ členové této volební komise nějakému voliči sdělovali. K tomu je možné dodat to, že navrhovatelé v návrhu uvádí řadu příloh, např. uvádí, že v příloze č. 4 je nahrávka zachycující rozhovor s tímto voličem, žádnou takovou přílohu krajský soud ve lhůtě pro podání volebních stížností neobdržel a nebyl povinen vyzývat navrhovatele k tomu, aby uvedl do souladu svá tvrzení se skutečným obsahem svého podání (viz výše zmíněný judikát NSS). K tomu je třeba uvést, že každý volič, tedy i údajný volič zmíněné stany J. Č., obdržel s hlasovacími lístky i poučení, jak je má vyplnit, toto poučení bylo vyvěšeno i ve volební místnosti a jestliže byl schopen pan Čonka označit „*křížkem kolonku před jménem Mgr. F. S.*“, jak údajně sám tvrdí, tedy lze důvodně předpokládat, že umí číst, měl tedy možnost se se správným postupem při vyplňování volebního lístku seznámit. Ostatně to, jak skutečně hlasoval, nelze ověřit ani svědeckou výpovědí (viz argumentace soudu výše) a soud takový „*důkaz*“ považuje za nevěrohodný.

37. Pokud se týče volebního okrsku 1017, tak jsou zde popsány pouze jakési technické problémy, že nešla spustit tiskárna, navrhovatelé pouze se domnívají, tedy neprokazují a ani netvrdí, že došlo k porušení volebního zákona s tím, že tímto porušením byl hrubě ovlivněn výsledek hlasování. Navrhovatelé pouze tvrdí, že „*díky technickým problémům mohly vzniknout chyby při sčítání hlasů i v tomto okrsku*“. Tuto jejich nepodloženou spekulativní úvahu vyvrací i vyjádření předsedkyně volební komise v tomto okrsku Bc. J. N., kdy ta připustila, že toner tiskárny nebyl funkční, avšak zároveň uvedla, že to nemělo v žádném případě vliv na vyhodnocení hlasovacích lístků. Ostatně sama tiskárna přepočítání a vyhodnocení hlasovacích lístků provádět nemůže, to snad musí navrhovatelé sami uznat.
38. Ve vztahu k volebnímu okrsku 7002 navrhovatelé argumentují výpovědí „svědkyně“ K. K., která byla členkou této volební komise. Z její údajné výpovědi (pro hodnocení této výpovědi jako důkazu platí výše uvedené závěry krajského soudu vztahující se k výpovědi svědkyně H. Ch., tj. zejména se jedná o ničím nedoložené a nevěrohodné tvrzení, pokud k nějakému pochybení došlo, je podivné, proč jej tato členka volební komise nesdělila hned při volbách předsedovi a zapisovateli okrskové volební komise a činí toto své „svědectví“ neúspěšné volební straně až po volbách, navíc k doplnění návrhu soud nemohl přihlédnout, jak je výše uvedeno), vyplývá jen popis průběhu vyhodnocování hlasů a navrhovatelé se snaží poukázat na údajný „chaos“ při sčítání hlasů.
39. Z vyjádření předsedy volební komise volebního okrsku 7002 vůbec nevyplyvá, že by došlo k nějakému zneplatnění 20 ks obálek a že by tato volební komise se řídila názorem zapisovatelky komise.
40. V další části návrhu, tedy v bodu 2, označeném jako „*další zjištění*“, navrhovatelé si pouze sami sobě uvádí pochybnosti o výsledku voleb v jednotlivých volebních okrscích a pro neúspěch zmíněné volební strany nacházejí sami důvod nikoliv v „*předvolební péči*“, kterou údajně věnovali ve všech volebních okrscích, ale v tom, že si „*myslí*“, že některé OVK svou nedbalostí obálky špatně započítali, uvádí rozdílné hodnoty volebních výsledků jednotlivých volebních okrsků s tím, že „*tyto velice nízké hodnoty pro naše volební uskupení jsou neodůvodnitelné*“. Namítají, že bylo odevzdáno o 18 obálek méně a že je třeba se

„zaměřit“ na komise, kde ke ztrátám obálek docházelo. K tomu neuvádí žádné konkrétní okolnosti a indicie, které by vzbudily nejen výše zmíněné pochybnosti, ale které by skutečně prokazovaly to, že volební zákon byl porušen tím způsobem, že došlo opravdu k ovlivnění výsledků hlasování. Krajský soud tak navrhopatelé „pasují“ do funkce kontrolora, tj. aby přepočítal hlasy ve všech 92 volebních komisích a zjistil na základě pouhých pochybností a spekulativních úvah navrhopatelů, zda náhodou nenalezne ve volební dokumentaci jim chybějící hlasy, tedy požaduje přepočítání všech hlasů za účelem zjištění, zda chybějící počet hlasů do dosažení zákonné 5% hranice nebyl náhodou způsoben pochybením okrskových volebních komisí. K tomu však soudní přezkum voleb ve správním soudnictví rozhodně neslouží.

41. Na tom nemůže nic změnit ani bod 3 žaloby, kde v podstatě navrhopatelé pouze uvádí „*k dokreslení celé situace*“, když poukazují na nezákonné vedení volební kampaně ze strany politické strany ANO, kdy člen této politické strany Mgr. M. K. údajně lživě na facebookové stránce Naše Pardubice obvinil lídra zmíněné strany Mgr. F. S. z podvodů, tj. že údajně pracuje načerno a pobírá sociální dávky od úřadu práce. Žalobci tvrdí, že toto své tvrzení dokládají v příloze č. 5, což však nedoložili, takže neunesli břemeno důkazní k tomuto tvrzení. Navíc neuvádí ani, jak takové údajně „*lživé*“ prohlášení skutečně ovlivnilo výsledky voleb, tedy že zmíněná volební strana nezískala chybějící počet hlasů jen v důsledku takové informace. Diskuze na facebookových stránkách Naše Pardubice nemůže být důkazem o tom, jak konkrétně voliči mohli být takovým prohlášením ovlivněni. Každý volič je rozumná bytost, která si vyhodnotí obsah informace a nenechá se hned manipulovat nějakým sdělením člena jiné politické strany, naopak takové údajně „*lživé*“ sdělení může ovlivnit třeba poctivé členy politické strany hnutí ANO, kteří si, v nadsázce řečeno, mohou pomyslet: „*Přece takto bez důkazů nelze očernit lídra jiné volební strany, v takové pozici ani není možné, aby lídr volební strany pracoval načerno a pobíral dávky od úřadu práce a byl tak obviňován z podvodu. Tak to zrovna budu volit volební stranu, která jiné volební strany nepomlouvá.*“ Navíc charakter volební kampaně má jistě svá specifika vyplývající z vyostřeného střetu mezi jejími aktéry, kteří se jednak snaží získat podporu pro svůj volební program, jednak podlomit důvěru k volebnímu soupeři (srov. usnesení NSS ze dne 20. 2. 2018, č.j. Vol 41/2018-33). Prokázat hrubé ovlivnění výsledků voleb v důsledku virtuálních informací bude možné jen zcela ve výjimečných případech a klade na navrhopatele velké nároky (srov. zmíněné usnesení NSS ze dne 20. 2. 2018, č.j. Vol 41/2018-33).

42. Krajský soud dospěl k závěru, že návrh nebyl důvodný a musel jej zamítnout.

43. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nemá na náhradu nákladů řízení žádný z účastníků právo.

44. Podle ust. § 93 odst. 5 s.ř.s. soud usnesení doručí účastníkům a vyvěsí jej na úřední desku soudu, přičemž usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný (§ 104 odst. 1 s. ř. s.).

Pardubice 8. listopadu 2018

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu